

Komorná Notička

Tahle šikovná dívka byla dcerou jedné princezny chůvy. Děvče jen o pár let starší než princezna. Brzy si začaly náramně rozumět a z komorné se pomalu stávala spíše kamarádka. Hrály si spolu, zpívaly, chodívaly do podhradí, do zámeckých zahrad a někdy i dál. Král s královnou se o svou dceru trochu báli, ale věděli, že Notička ji vždycky ohlídá. Bylo to děvče šikovné, chytré a náramně čilé. Vstávala málem první z celého království a hned si zpívala:

*„Ráno slunce noc když rozhání,
je den, je den, je den...“*

*A už na louce zvonky vyzvání:
je den, bim bam, je den!*

*Tu vím, že není dobré vstávat s pláčem,
vím, že ranní ptáče dál doskáče...“*

*S dobrou náladou líp že věci jdou,
s úsměvem a písni veselou!“*

Notička ráno budila princeznu, které se třeba ještě nechtělo vstávat . „Za chvilinku,“ žadonila. „Kdepak,“ nedala se tahle její komorná. „Sluníčko už také vstalo!“ Přichystala Písničce šaty a učesala jí zlaté vlasy. Také připomínala, co všechno chtějí obě ten den stihnout. Byla po ránu k nezastavení. Však o sobě se smíchem říkala: „Po ránu jsem celá, v poledne půlová a večer sotva čtvrtová.“

Čas běžel a v Hudebním království se všem dobře dařilo. Z princezny Písničky už bylo skoro dospělé děvče, jen jí bylo líto, že nemá žádné další sourozence. Tím víc se sblížila s Notičkou, ta už dávno nebyla jen komornou, ale – jak jsme už říkali – i nejlepší kamarádkou a důvěrníci.

Když jednou šly do zámecké zahrady královně Melodii pro čerstvé květiny, našly na lavičce starého zahradníka. Těžce oddychoval a ani nemohl vstát, když se chtěl, jak měl ve zvyku, princezně uklonit. „Jen klidně sed, staroušku, a pověz, co tě trápí.“ „Jsem už starý a práce na zahradě je nad mé síly,“ přiznal smutně. „Tak my ti pomůžeme,“ nabídla se hned Notička. „Budeme zalévat, vytrhávat plevel a –“ „Kdepak, to nejde,“ přerušil ji starý zahradník. „Vyřídte prosím králi, aby našel na mé místo někoho nového a mladého.“

Písnička to otci pověděla. Šťastnou náhodou se stalo, že se v království právě objevil mladý muž a ucházel se o nějakou práci. Jeden ze sloužících ho odvedl k panu Taktusovi. Mladík se mu zdvořile uklonil. Taktus si ho prohlížel a pak se zeptal: „Jakou práci bys chtěl u nás dělat, chlapče?“ „Cokoliv by bylo potřeba. Ale nejradši pracuji

venku, na zahradě, pane vrchní komoří.“ Taktus se potěšeně usmál: „Jak jsi poznal, kdo jsem?“ „Ale to je přece na první pohled zřejmé, velectěný pane!“ Tím si komořího získal nadobro.

Ten ho proto hned zavedl ke králi. „Tento sympatický mladík by mohl, možná, nahradit našeho starého zahradníka.“ Rytmus se zeptal: „Jak se jmenuješ?“ On se hluboce uklonil a řekl: „Říkají mi Honza Zpěvák – prý proto, že moc rád každou chvíli zpívám, Vaše královské Veličenstvo.“ Král se rozesmál: „Tak už pro své jméno se k nám náramně hodíš. Dobrá, přijímám tě jako našeho nového zahradníka!“ „Uctivě děkuji, Vaše královská Výsosti,“ odpověděl Honza. Král se v duchu podivil, jaké má tenhle obyčejně vyhlížející chasník vybrané způsoby...